

sion. Jeg troer, at Saadant vilde have været meget uønsket, men naar vi atter her ved § 3 give en fuldstændig fri Myndighed til Administrationen, skyde vi denne Sag mere og mere bort fra os, og det er det, jeg i Særleshed troer, at Forsamlingen vel skal vogte sig for.

Justitsministeren: Jeg kan i det Hele taget henholde mig til det Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te District (David) har holdt; men jeg troer at burde tilføje nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til de Uttringer, vi nu hørte af den ærede sidste Taler. Naar han meente, at det ikke kunde lade sig gjøre at oversflytte nogle Fanger til Straffeanstalten ved Horsens, uden at udsætte dem enten for ulige Behandling eller for at mangle Tilsyn under Arbeidet i Anstalten, saa maa jeg, efter det Kjendskab, jeg ved personlig Besigtigelse af den under Bygning værende Straffeanstalt har erhvervet, holde det for aldeles vist, at et ikke ringe Antal Tugthuusfanger vil kunne benyttes der, uden at der paa nogen Maade i høiere Grad er Fare for, at man ikke skulde kunne føre det behørig Tilsyn med dem, end ved flere af de hidtil bestaaende Straffeanstalter. Jeg troer ikke, at der i practisk Henseende vil være nogen Vanskelighed for at føre et fuldstændigt betryggende Tilsyn under ensaadan Overflyttelse. Jeg maa endnu tillade mig at udhøve en Side af Sagen, som ikke endnu er berørt under Forhandlingerne her; det er, at det dog umulig kan have været Lovgivningens Mening fra Begyndelsen af, at Tugt- eller Forbedringshuusarbeidet i een Provinds skulde være en strengere Straf end i en anden. Aarsagen, hvorfor der har været hændt Fanger til et vist Tugt- eller Forbedringshuus, har været, at Straffeanstalterne vare provindsielle, vare opførte og holdtes for Provindsens Regning; men det har dog ingenlunde kunnet være tilstgjet, at Straffen i den ene Straffeanstalt skulde være større end i den anden. Naar man nu først erkjender dette, og erkjender, at man for Fremtiden bør drage Omsorg for, at Straffen saavidt muligt bliver eens, saa synes det mig at være noget Modsigende, at ville tilstede Administrationen for de Fangers Bedkommende, som i Fremtiden

inddømmes, Afgang til at oversflytte dem fra den ene til den anden Straffeanstalt, men derimod nægte Administrationen at udøve det Samme med Hensyn til de Fanger, som allerede tidligere ere inddømte. Om søle Tid ville Fangerne aldeles ikke kunne indsee Grunden til, at Administrationen er berettiget til at oversflytte den ene Fange, men ikke den anden; thi Grunden dertil ligger ikke i noget naturligt Forhold; Straffen, som herefter tilstgtes, er netop den samme, som tilstgtedes før; det er kun de Forandringer, der ere foregaaede i hele Lovgivningsvæsenet, som medføre, at de hidtil inddømte Fanger ere inddømte til en vis Straffeanstalt, medens de Fanger, der fremtidig inddømmes, blive inddømte uden at en bestemt Straffeanstalt angives. Naar det nu derhos er bitterligt, at det vil lægge Hindringer i veien for en hensigtsmæssig Anvendelse af Straffefangerne, naar Administrationen ikke erholder den Myndighed, som her er foreslaaet, troer jeg, at Forslaget herved er tilstrækkelig forsvaret. Jeg skal dog tilføje en Bemærkning endnu, nemlig den, at man ved Forhandling med de ærede Medlemmer af Udvalget gik ind paa den Forandring i § 1, som jo nu er vedtagen i Forventning af, at denne § 3 vilde blive antagen. Det er jo ikke ganske uden practisk Bigtighed, om man seer sig istand til at nedlægge Straffeanstalten paa Moen, medens man dog ikke vil være aldeles udelukket fra, dersom det i Fremtiden skulde vise sig, at Fangeres Antal forøgedes i en betydelig Grad, at kunne benytte den, saalænge den ikke har erholdt en anden Bestemmelse. Jeg troer, at det vil være rettest, at det af Justitsministeriet kan bestemmes, om Straffeanstalten paa Moen kan nedlægges, saasnart det beleilige Tidspunct dertil maatte være forhaanden, og at Bestemmelsen herom ikke behøver at træffes af den lovgivende Magt. Naar Fangerne der kunne overslyttes til Straffeanstalten paa Christianshavn, vil Ministeriet derhos, som sagt, have det i sin Raadighed, dersom mod Forventning Fangeres Antal i en altsfor betankelig Grad forøges, da endnu, saalænge der ikke er givet Anstalten en anden Anvendelse, noget, som man naturligtviis ønsker saa hurtigt som muligt at kunne gjøre, for at kunne benytte de derværende Bygninger, at be-